

Poul Færø:

MÁLARIN GJØRDIST SÁLARHIRÐI

– Ein vanligan dag kann eg hava upp til tjúgu prát við fólk har eg mæti teimum í teirra heimum, á sjúkrahúsinum ella á gøtuni. Um eg sjálvur skuldi gjørt hetta, so hevði tað ikki riggað. Men eg verði leiddur av Gudi. Onkur kann nevna eitt navn í eini samrøðu, og bráðliga veit eg, at eg skal vitja viðkomandi. Tað sigur Poul Færø sum í eitt mannaminni hevur virkað sum trúboðari í Føroyum

HALLUR AV RANA

Byurin ber enn brá av ódnunum, ið hava herjað land og fólk um jólini, tá eg leiti mær oman í Miðlahúsið 3. jóladag. Myndir og sjónbandabrot frá seinasta ódnini, ið blásti gjøgnum tær átjan oyggjarnar fyri tveimum samdøgur síðan hava fyllt bæði siðbundnu og sosialu miðlarnar, og bera vitnisburð um hvørjar oyðandi kreftir goyma seg í føroysku náttúruni.

Hóast tað tykist, at meginparturin av fjølmíðlaheiminum hevur vent sína orku til at framleiða tilfar um oyðileggjarnar av ódnini og frásøgnum frá fólki, ið hava upplivað okkurt sermerkt hesar dagarnar, so eru míni ørindi í fundarhøllum í Miðlahúsinum eini heilt onnur.

Eg skal hitta Poul Færø, trúboðarin av Toftum, sum hevur búð eina hálva öld í Klaksvík, haðan hann hevur havt sítt dagliga virki í einum langum lívi. Bæði í sínum borgarliga starvi sum málari og í sínum andaliga kalli sum trúboðari.

Tað er seinna yrkið, ið føroyingar serliga kenna hann fyri. Ti hóast hann ikki er framstandandi vinnulívsmáður, hevur sætið á tingi, er borgarstjóri ella fastur á føroyska fótbóltslandsliðnum, so kennast flestu fólk við navnið Poul Færø.

Kendi trúboðarin situr nú yvirav mær í fundarhøllum við foldaðum hondum. Hendur, ið vitna um eitt langt lív við fysiskum arbeiði, men foldaðar bera vitnisburð um eitt álit á eina hægri makt.

Eitt álit, ið hevur ført hann inn í óteljandi heim kring Føroya land, har hann hevur borið menniskjum eitt gott orð. Summar tíðir hevur tað verið uggandi, aðrar tíðir kveikjandi, men altíð eitt, ið passar til høvið.

Av Toftum

Poul Færø varð borin í heim á Toftum 13. februar 1938. Foreldrini vóru Oluf Færø Olsen og Elsa Øregaard, úr Fuglafirði, ið eftir brúðleypsdagin nýttu familjunavnið Færø. Poul er elstur í einum systkinaflokki av fyra, tveir beiggjar, Odmar og Eyðfinn, og yngst var systurin Elisabeth, nevnd Lissan.

Serliga var hann nógv saman við beiggjanum Odmar, og minnst hann aftur á barna- og ungdomsárini á Toftum og bygdunum kring Skálafjørðin við gleði. Tað var eisini í stóran mun í barnaheiminum á Toftum, at grundarlagið fyri restina av lívinum hjá Poul Færø varð lagt.

Tað var har, hann sum ein ellivu ára gamal drongur upplivdi at koma til trúgv á Jesus á eini nýggjársveitslu í salinum á

Toftum, og tað var har, at hann gjøgnum síni foreldur lærði teir eginleikar, ið eyðkenna blíða trúboðaran í dag.

Pápin ein fyrimynd

Hóast pápin ikki var so virkin í orðum á vanligu møtunum, so var hann í verkum ein fyrimynd fyri bygdarfólkið og fyridømi í egnum heimi, har hann lærði familjuna at vera góð við øll.

– Pápi var so góður við fólk og tosaði altíð gott um onnur. Um vit søgdu nakað keðiligt um nakran, so segði hann, at tað visti hann einki um, og valdi síðan at siga nakað gott um sama persón, greiðir Poul Færø frá.

Serliga eitt minni um pápan hevur fest seg sterkt í hugaheiminum hjá Poul Færø, og hevur tænt sum ein viti fyri atburð hjá soninum.

Tað var annað jóla kvöld í 1949, og ellivu ára gamli Poul Færø við familjuni hevði júst sagt farvæl við ommuna, ið fór við mammu-beiggjanum Jógvan til Fuglafjarðar.

– Kavafølv var og gott veður, men 2. jóla kvöld í uppvøkstrinum vóru ikki serliga hugnalig. Allir menn, ið drukku, gingu tá og mólu hús úr húsi. Mamma dámdi hetta so illa, og plagdi hon at stongja dyrnar, men hetta kvöldi fóru vit oman á vegin at siga ommu farvæl, greiðir Poul Færø frá, og leggur afturat.

Hvønn leiklut eigi eg í øllum hesum? Ongan. Tað er Gud. Tað er Hann sum leiðir

– Tá bilurin var farin, nærkaðist ein maður okkum, ið hevði góða kenning. Hann var av fittastu monnum edrúur, men rúsdrekka hevði ikki góða ávirkan á sinni hansara.

Hetta kvöldi var hann í ringum skørum og illur um eitt ella annað.

– Tolin var pápi altíð og gav sær góðar stundir at sissa hann, tí teir vóru av bestu vinum, men hann lat sær ikki siga og gav mær nevan í búkin. Tað broytti ikki sinnalagið hjá pápa, men fekk hann at gera nakað heilt annað. Hann vendi manninum kjálkan, og bað hann sláa seg heldur enn meg, greiðir Poul Færø frá og leggur afturat.

– Maðurin brast út í sjóheitan grát, sum tey gomlu søgdu, og segði: "Oluf, skal eg sláa teg, tú sum altíð ert so góður við meg." Tað er árinamiklasta talan eg nakrantíð

havi sæð, og var hon eftir tilráðing frá Harranum Jesusi, sigur Poul Færø,

Lá ikki í kortunum

Poul Færø er millum manna best kendur sum talari og trúboðari, og upplivdi hann longu í ungdomsárunum eitt sterkt kall at vitja menniskju og samtala við tey um sín frelsara.

– Eg var andaliga virkin sum ungur, og ferðaðust Odmar, beiggi, og eg við Victor Danielsen, tá hann helt møtir við Sendiboðnum í Sundalagnum og við Skálafjørðin. Tá eg var um 15 ára gamal byrjaði mitt andaliga lív at taka form, og byrjaði eg at vitna og tala, greiðir Poul Færø frá.

Í samkomuni á Toftum var tað serliga Andreas í Tuni, ið hann sá sum sín andaliga røktara, og var hann sjáldan nøgdur við tað, ið hann hoyrði frá unga manninum.

– Tá vit hittust, kundi hann siga: "Lesur tú nakað í Bíbliuni, Poul?" Eg svaraði, eitt sindur! Tá segði hann sum oftast: "Tað má vera ógvuliga lítið, tí eg leggi merki til tað tá tú talar, minnst Poul Færø og leggur afturat.

– Eg royndi av og á at siga okkurt í samkomuni, og minnst einaferð eg hevði talað, at hann reisti seg í salinum aftaná og segði, at fyrsta fortreytin fyri at lesa bíbliuna og tala var, at man dugdi sítt A-B-C, sigur Poul Færø.